

Campana de paper

No puc pas dir que m'hagi sorprès excessivament l'èxit de vendes que ha tingut aquest Sant Jordi passat *L'avi de 100 anys que es va escapar per la finestra*, de Jonas Jonasson, del qual ja us vaig fer un extens comentari fa un parell de mesos. És un llibre entretingut, té una coberta especialment atractiva (això sembla anecdòtic o superficial, però en un dia de saturació llibresca i molta abundància de comprador despistat, és un detall gens negligible) i, molt especialment, perquè darrere hi ha La Campana, una de les petites grans editorials de casa nostra.

La d'aquest any no ha estat pas una campanya aïllada. El bon ull i la perseverança de l'editora Isabel Martí i la saviesa de Josep Maria Espinàs són una combinació que ha donat a aquest segell (que, per cert, publica molt pocs títols a l'any, molt ben sospesats) una proporció d'èxits de vendes i crítica considerable al llarg dels anys. Aquesta vegada ha estat el centenari barrut que arriba de Suècia, però anteriorment havien fet el cim Sánchez Pinyol amb *La pell freda* i la seva seqüela *Pandora al Congo*, o el Tor de Carles Porta, que també ha fet una bona venuda amb *Fago*, per cert. Hi po-

driem afegir els *longsellers* com els periples *A peu per de l'Espinàs*, i també caldria mencionar altres joies que no han tingut tant èxit quantitatiu però que haurien de figurar en els prestatges de la biblioteca de qualsevol lector mitjà català; parlo de la monumental *Trilogia de les croades* de Jan

El gran èxit de vendes de Sant Jordi ho va ser sense cap gran campanya 2.0

Guillou, l'apoteòsica *Una part del tot*, de Steve Toltz, *L'art de viure*, de Goliarda Sapienza o *El convidat* de l'enyorat Miquel Pailoró. Aquests, com a mínim.

El millor del cas, això no obstant, no és pas ni el bon criteri selectiu, ni els èxits de vendes obtingut en algunes ocasions, qualitats que també tenen alguns altres segells de casa nostra. El fet realment excepcional és que el doble èxit de vendes de l'últim Sant Jordi (*L'avi...* i *Fago*) han estat aconseguits sense tenir edició digital per als nous

ginyes lectors, sense cap campanya a can Twitter i amb un Facebook testimonial. Un fet que demostra que en el segle del 2.0 encara es pot fer camí amb les eines tradicionals del boca a orella, del porta a porta, del contacte amb els llibreters i del tracte humà directe. No seré pas jo qui negui que les noves tecnologies són el futur si no és per dir que són el present. Però si que exemples com aquest que relato avui indiquen que, adaptant el conegut vers de J.V. Foix, l'exaltació de la novetat no té pas per què significar el desenamorament del vell. Totes les eines de comunicació que ha anat acumulant la humanitat continuen sent vàlides per transmetre emocions, atraure l'interès i obtenir un retorn als missatges que llancem. Cal tenir tot l'arsenal de recursos disponible, però de vegades hi ha fórmules que funcionen millor que altres per a determinats objectius, i sovint passa que no cal fer gaires invents sinó recórrer al tracte humà, a la proximitat, a la conversa, a les paraules, sense transmissors mecànics pel mig. És més cansat, segur, però no fa tant la sensació d'haver llançat un missatge en una ampolla cibernètica i esperar amb incertesa que arribi a bon port.

CARTA DES DE TERRASSA

JORDI ALEMANY jalemany@elpunt.cat

La Rambla que no volem

Fa un any que la Rambla d'Ègara va estrenar imatge aprofitant les obres de prolongació, ara aturades del FGC. Un temps que ha servit per constatar que no és la Rambla que es va imaginar. Volgudament sense trànsit, morta comercialment i amb poca activitat, els 5,6 milions que s'hi han destinat després d'un procés de participació l'any 2006 han certificat que no s'ha reeixit. I ara s'obrirà un nou debat per donar-li vida. Només demano que s'aposti de veritat per trobar una solució, que no serà fàcil pels interessos contraposats de veïns, bars i restaurants i comerciants. El debat de la Rambla fa massa dècades que dura i l'administració ha de creure's de veritat que hi pot haver una Rambla millor.

FILÒSOF DE BUTXACA ANDREU MAS amas@presencia.cat

«Hi ha qui espatlla rellotges per matar el temps.» Woody Allen (1935). Actor i director de cinema nord-americà

43.000 euros és el que es pensa gastar l'exèrcit espanyol en una nevera per conservar el semen dels seus cavalls. Aquesta bagatel·la forma part dels més de 16 milions d'euros que les Forces Armades, a major glòria del seu comandant en cap, el rei Joan Carles I, pensen destinar a la cria dels cavalls de l'exèrcit aquest 2012. Els cavalls, peça fonamental en un conflicte bèl·lic en ple segle XXI...

CARTA DES DE PALMA

JOAN RIERA jriera@elpunt.cat

Matas salva la seva llar

L'expressident Matas ha aconseguit evitar la subhasta del seu casal. Féu una jugada jurídica declarant-se insolvent. Finalment es frenà la licitació amb el suport del Banc de València. Matas viu una situació estranya. Fou condemnat a sis anys per induir a fer mangarrufes amb un concurs públic. Però ara el Tribunal Suprem ha absolt l'exbatlle de Lluçmajor, Lluç Tomàs, després de ser condemnat a Palma. L'alt tribunal afirma que només hi havia «indicis contra ell». Els experts comenten que és una situació molt semblant a la de Matas. Se'n sortirà l'expressident ara que el PP controla tots els poders? De moment, ha salvat ca seva, li han retirat la fiança i espera...